

lysninger i selve Forslaget. Jeg ønskede ogsaa, at der skulde fremkomme Oplysninger om, hvorledes Forholdet er i andre Lande med Hensyn til fremmedes Ophold. Nu har det vist sig ved Sagens Behandling i Udvalg, at Udlandet stiller sig endog meget stejlere overfor fremmedes Ophold end vi, at Lovgivningen andetsteds er saaledes, at den fremmedes Ophold i Landet er langt usikrere, end det under den almindelige Lovgivning vil være her i Landet, hvor jo efter to Aars Forløb ingen kan udvises. Dette har paa den ene Side i høj Grad paavirket min Stilling med Hensyn til selve Lovforslaget. Dernæst forekommer det mig, at de Oplysninger, der er skaffet til Veje om de Personer, der er blevet udvist, maa gøre en det klart, at der var gode Grunde for Udvisningen. Jeg kan ikke sige, at de personlige Forhold, som oplystes, ikke beviste, at disse Folk ikke var nogen Pryd for det danske Samfund, naar de opholdt sig her i Landet; det var ikke Folk, man kunde ønske at have indenfor Landets Grænser.

Naar det imidlertid er blevet sagt, at en Grund til Udvisning skulde være den, at en Person var farlig for Landets Sikkerhed, vil jeg derom først sige, at det er meget sjældent, at den enkelte Person kan udøve en saadan Indflydelse eller Magt, at han skulde blive farlig for hele det Lands Sikkerhed, i hvilket han opholder sig. For det andet kunde der deri ligge en Antydning af, at man kunde gaa til politisk Udvisning, og paa dette Punkt er jeg altsaa rimeligvis af en anden Mening end andre, idet jeg meget nødig vilde have, at politiske Grunde skulde være dem, der bestemte Regeringen til Udvisning. Jeg vil i høj Grad mene, at det har været et af Englands største Fortrin som Magt, at de politiske Syndere, Forbrydere, Lovovertrædere o. s. v. har fundet Ly indenfor Englands Grænser; meget store Mænd har benyttet sig af den Ret, som Englands Lovgivning gav, og det har haft den største Betydning for almindelig Kultur, for almindelig Udvikling. Jeg vilde da meget nødig med til, at det skulde være en politisk Overvejelse, der førte til, at en Person blev udvist her — ikke mindst under den nuværende Regering, hvis Overvejelser neppe vilde falde sammen med dem, som jeg for mit Vedkommende vilde gøre gældende ved en saadan Lejlighed.

Jeg har, som sagt, ment, at jeg burde tiltræde Lovforslaget, som det foreligger, ogsaa tiltræde det, fordi Lovens Gyldighed er indskrænket til et Aar. Da Sagen var til første Behandling, erklærede den ærede Ordfører, at han mente, at en saadan Lovgivning

vilde kunne strække sig over flere Aar. Jeg har ikke næret Tvivl om, at den højtærede Justitsminister nok kunde ønske, at en saadan Bestemmelse blev sat ind, men det vil jeg ikke være med til. Jeg har bestemt udtalt dette, og jeg antager, at man derfor ikke er gaaet til at ville forlænge Loven længere end til Udgangen af 1923. — Jeg maa altsaa anbefale at stemme for Lovforslaget.

De Spørgsmaal, der i øvrigt har været drøftet ved denne tredie Behandling, skal jeg ikke komme videre ind paa; navnlig skal jeg ikke komme ind paa Spørgsmaalet om Bogstavet V, da det forekommer mig at være debatteret til Ende her i Salen. Vedrørende det andet Spørgsmaal, der er rejst, og som kan siges at staa i nogen Forbindelse med den foreliggende Sag, nemlig Spørgsmaalet, om man skal modtage fremmede Arbejdere her i Landet eller ikke paa Grund af den Arbejdsløshed, vi har i Øjeblikket, er jeg nærmest tilbøjelig til at give det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Peder Hedebo) Ret, naar han siger, at det almindelige internationale Samkvem dog maa bevirke, at man skal stille sig velvilligt overfor saadanne Indvandrere, naar vi ønsker, at Danske skal blive modtaget med Venlighed i Udlandet, og at man derfor ikke skal udsætte sig for Repræsalier. Heri kan jeg give det ærede Medlem Ret; men der er sikkert her et særligt Forhold til Stede, f. Eks. med Hensyn til de slesvigske-tyske Tjenestefolk, der søger over den nuværende Grænse og der kan blive antaget med Fordel for dem paa Grund af den nuværende Forskel i den tyske Mønts og Kronemøntsens Værdi. Det er et saa ganske særligt Forhold, at jeg maa bede om, at man tager det under Overvejelse ud fra en særlig Betragtning, idet man ikke ganske, eller slet ikke, kan slaa det sammen med det almindelige Spørgsmaal om, hvorvidt man skal stille sig venligt overfor fremmede Arbejdere.

Justitsministeren (Rytter): Jeg glemte at takke det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Peder Hedebo), fordi han udtrykkelig fremhævede, af det, vi nu her drøftede, havde vi ogsaa drøftet i Udvalget. Jeg fik nemlig det Indtryk af det ærede 5te Medlem for 5te Kreds (Jørgen Møller), at han fremstillede det som noget helt nyt, der kom frem her. Jeg er enig med det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds i, at vi har drøftet det meget i Udvalget, og jeg vilde ogsaa have ønsket, at vi kunde have afgjort Sagen i Udvalget. Det ærede Medlem vil sikkert ogsaa give mig Ret i, at jeg har gjort, hvad jeg kunde for at tilendebringe Forhandlingen der, men det lykkedes mig